

PREGO DE SANTA TECLA 2024

Pregonera: Griselda Pastor

He parlat molts cops davant d'un micro, però mai, des d'un balcó. No us diré que es la crònica més difícil que he hagut de fer però haureu de ser indulgents.

Estic aquí, suposo, perquè com corresponsal de la Cadena SER he estat testimoni directe d'un temps en el que Europa ho ha sigut quasi tot també a la meua vida, sense oblidar d'on vinc. Per això aquest pregó també es un crit d'alerta.

Perquè de l'orgull de ser europees, de ser europeus al sentiment de carrega i de cansament hi ha un pas, petit. Especialment quan l'agitació a moltes capitals dels Estats Membres, contrasta amb un projecte poc perfilat al que es molt fàcil acusar de tots els mals sense risc de resposta.

Alemanya, justament ens envia l'exemple del progrés de les dretes radicals: guanyen espai amb un discurs contra la immigració ? Doncs el govern que dirigeix el socialista Scholz tanca fronteres com demostrant que no cal que aquesta nova dreta guanyi eleccions perquè els partits de sempre, es igual PPE que Socialistes, poden executar les polítiques que defensen els nous. I ho dic pel que veiem a Suècia o a Finlàndia. Pel que veiem a França, per el govern d'Itàlia, per el d'Àustria, el de Holanda.. i pel que escoltem aquí.

Es un problema nou perquè Bruxelles, veient com va creixent l'onada a cada Estat, comença a seguir el joc parlant de protegir fronteres i recuperant una versió de la seguretat que es contraposa als drets fonamentals i a la solidaritat que han definit la Unió.

Els seus actors, els actors institucionals de la UE, massa sovint dones i homes mediocres, es van atrinxerant darrera de serveis de comunicació, cada cop grans, mes grans, encarregats de negar l'existència de qualsevol problema, fins que el problema esclata en forma de molts vots per ultra radicals.

Jo que he crescut al carrer Soler de Tarragona, just davant de les bústies de Correus, que he jugat amb la porta giratòria, una porta que em semblava gegant. Protegida per la dolçor dels pares, per la dolçor dels avis i dels tiets, acompanyada pels meus germans, part d'una ciutat força petita encara, se la importància d'aprendre constantment i aprendre en el diàleg i el contrast.

Es axis justament, que des de l'Estudi 5 de la SER a Tarragona (malauradament ara tancat) he après la meva professió. Amb caps que han tingut la paciència de fer de la meva passió i la meva protesta, un instrument per intentar entendre i desxifrar el món mes immediat i el mes llunyà .

Els barris i les Associacions de Veïns com actors municipals, els polítics locals confrontats a atemptats, incidents nuclears i aquesta petroquímica que ha aportat riquesa i llocs de treball però que segueix empastifant-nos l'aire han estat la meva escola.

He viscut a la Rambla, al carrer del Mar i a la part Alta. També a Camp Clar. El primer cop que hi vaig estendre llençols, els vaig treure del llit pensant que la màquina de rentar tenia algun problema. Però no era això , m'ho va dir la veïna. I ha canviat poc perquè fa uns dies vaig anar a veure la mateixa veïna i allò segueix fent mala olor.

Sabeu? No em puc treure del cap aquell cap dels bombers que dirigia les operacions després de l'atemptat del rak i que en una entrevista a peu del foc, uns quants dies després de l'explosió va dir-me que havien tardat molt a controlar l'incendi per falta d'instruments. Que a Alemanya, els complexos químics com el de Tarragona tenien, aleshores, el 1987, uns camions especials contra el foc químic, finançats per la indústria, però a Tarragona no.

Ja veieu, "fraichement europeus", europeus acabats d'estrenar, (l'Estat va entrar a la UE l'1 de Gener de l'any 86) però europeus de quina categoria?.

La defensa dels drets com ciutadans, des del carrer quan ha calgut, drets col·lectius es un exercici del que aquesta ciutat pot sentir se orgullosa.

Primer contra el franquisme, contra el terror urbà de la droga en els barris, contra el foc químic, contra els atemptats i axis, de mobilització en mobilització fins l'1 d'Octubre, hem anat modelant aquest teixit urbà que avui ens defineix.

Però Els drets s'han d'exercir també a nivell europeu, contra la por que malauradament ha esdevingut la força d'una deriva política i social que està portant a Europa, a viure veient enemics grans per tot arreu.

Sabeu? Els immigrants que arriben a les costes son éssers humans que a diferencia del nostre magnífic "Negrito" colonial, pot ser no podran ballar mai al so de l'Amparito. O pot ser si.

L' Hanna Arendt o l' Stephan Zweig et fan reflexionar sobre l'horror de negar el dret de ciutadans a un col·lectiu que acabarà a les càmeres de gas perquè els qui els hi han portat van aprendre a obeir. I ho dic per que a poc a poc els fils-ferros comencen a rodejar-ho tot sense que el nostre món, europeu, català sembli alterat. Pitjor encara, diuen que amb els fils-ferros ens volen protegir.

El gran debat sobre aquesta qüestió va esclatar el 2015. Abans hi havien hagut barcos carregats d'Albanesos rebutjats a les costes d'Itàlia, tancaments de fronteres a França, pica baralles entre els Estats però mai fins el 2015 s'havien vist tants homes junts, caminant per les vies dels trens o tallant autopistes. I els atemptats, es cert, amb els morts a Paris i a Bruxelles i els que han vingut després ho han fet tot mes difícil. Però la majoria dels seus autors eren, son europeus com nosaltres, i els que arribaven gent amb dret a l'asil.

Axis, passen els dies, passen els anys, som generosos amb les "necessitats" militars d'Ucraïna i amb els seus exiliats i en parlem tot el dia mentre tenim molts pocs detalls de les forces que estem facilitant a l'Israel mes ultra radical per continuar aniquilant civils sense política comuna, ni estatal contra el drama.

Veureu, l'any passat l'Oriol Grau va declarar des d'aquí la República i declarada està. Jo voldria afegir hi el retorn dels exiliats, i la pau pels ciutadans de Gaza però mentres tant, us demano que la festa d'avui sigui el pont cap un ball col·lectiu, permanent contra tot tipus d'injustícia.

La meva mare es de Berga i de petita he fet moltes Patums. La Santa Tecla d'aquells temps era diferent. Una Santa Tecla bonica, oi? Jo la recordo així, bonica, si però en el contrast dels meus records, la Santa Tecla dels avis era una mica com un aparador.. Sortíem a mirar, a veure ballar els Nanos, els Gegants, o el ball de bastons. Endiumenjats.

El canvi es imposant. Aquesta Santa Tecla, la d'avui, la de totes i tots ha esdevingut l'expressió d'una ciutat que ha superat la vella tradició de militars, funcionaris, i bisbes. Som una generació nova. Tenim la força que ens han donat tants anys de llibertat i aquesta capacitat col·lectiva de festa que no es només local, es la nostra millor carta de presentació a Europa.

Que serem quan serem grans es difícil de dir. Les estructures de l'Estat estant molt rovellades i amb el cas català sembla que han arribat segurament al límit en el pitjor moment, quan la UE mes necessitaria l'aportació d'una societat jove i vital com la nostre.

No diré res dels jutges. Fa un temps que no treballo.

No em sentiu per que estic en tractament per un càncer de pit que es complicat. Estic aquí, després d'haver passat pel servei oncològic de Santa Tecla. (Gràcies Dra. Ruiz). I ara pel Clínic. No soc la única tarragonina que ha tingut la sort d'entrar en un programa experimental i per això, avui també vull demanar recursos per la investigació. Per que ningú no hagi d'escoltar mai abans de l'hora, el que em van dir a mi un dia: "Quina sort que has tingut d'entrar al Clínic, aquí no hauríem pogut fer res per tu".

Perdoneu però com veieu, malaltia i festa no estan renyits. A l'inrevés. Els llaços de família i d'amics s'han reforçat. El meu pare, que ha mort aquest estiu, ens deia "Pit i amunt". A mi em toca només desitjar-vos la Santa Tecla més feliç i més llarga. La Santa Tecla més vital que hagueu conegut mai. I donar les gràcies a l'alcalde, a qui no coneixia i que ha tingut el coratge de demanar-me que fes aquest pregó.

Amigues, amics, autoritats: Visca Santa Tecla"!